

LA RAONANA 23-11-03

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

Escenaris del món...

Que el món és un escenari és tan cert com que obrim els ulls cada dia després d'una nit de somnis en pantalla surreal i pre-cinematogràfica. Quan els nostres rebesavis grecs van decidir inventar el *teatre*, allora decidien orientar la mirada dels espectadors. Mai no hauríem d'oblidar que el mot teatre arrenca –i perdoin-me l'arrogància didàctica!– de l'arrel *théatron*, és a dir, "veig": *lloc des d'on es mira*. Amb el temps l'espai teatral s'ha convertit en sinònim de drama. De conflicte actiu. D'homes i dones en situació d'arribar a les mans. I per cert, me n'oblidava: *skené* –allò que avui coneixem per "escenari"– era l'habitacle on els actors –els *hypocrités*– es canviaven, disfressant-se per a encisar l'auditori innocent... Fins aquí la classe d'etimologia teatral.

A hores d'ara segur que vostès es preguntaran, si han tingut la paciència de llegir fins aquí, a què diantre ve parlar tant de teatre, d'escenaris, de personatges! M'explicaré. No hi ha discurs periodístic, polític, esportiu, bèl·lic, universitari, econòmic, cinematogràfic, social, i si m'apuren ferroviari, on no hi surti la paraula "escenari". Volen exemples? Vinga: l'escenari polític, l'escenari bèl·lic, l'escena esportiva, l'escenari econòmic... Amb la guerra a l'Iraq, l'*escenari* s'ha omplert de militars ianquis i anglo-italians-hispànics que fan de voltors en terra de meravelles exòtiques i amb els reconstruïts Ali-Babàs i els quatre-cents lladregots metralleta en mà. I quant l'escenari polític, després del **16 de novembre**, Catalunya tota és l'envelat escènic d'uns *Pastorets*

mediàtics, amb més dimoniots que no pas angelets. Cinc escenaris per a cinc protagonistes que intentaran representar el gran espectacle del pacte natural, o contra-natura, de vodevil patriòtic, o bé de melodrama amb barretina i tambor del Bruc batent a sometent. I si no s'ho creuen, per favor parin l'orella i els ulls quan els "*escenaris*" que els *hypocrités* Mas, Maragalls, Carods, Piqués, Saures s'inventaran per acontentar la patronal i als pobres de nosaltres, els treballadors, que vam tenir l'ocurrència de creure en unes quantes promeses polítiques un diumenge de novembre.

I per tal de cloure l'article amb certa dignitat intel·lectual i regraciar-me amb tots vostès, encara que estiguin a la barra del bar, els convido a dir en veu alta els mots al·lucinats d'un poeta de poc poble, però molt d'urbà: "*És quan dormo que hi veig clar...*" (Gràcies per fer-ho, amigues i amics. El nostre haurà estat un escenari poètic, no?)